

Járjunk megszentelt életben!

Lukács 14,25-35

Szentháromság ünnepe u. 20. vasárnap

1953. október 18.

A megtérés még nem célbajutás. A bűnbocsánat első bizonyosságában, a szabadulás szívet feszítő örömeben azt hiszi a megtérő, hogy most végre célba jutott az élete, de azután sokszor nagyon is keservesen meg kell tapasztalnia, hogy a céltől még nagyon messze van. Átjutott a szoros kapun, rátalált a célba vivő keskeny útra, de a célig még minden el is veszhet. Szorongattatásai közepette sokszor gondol arra, milyen igaza van Luthernek, mikor azt mondja, hogy a keresztyén ember mindig készül, de sohasem kész.

Aki erre nem számít, az pórul jár. Az történik vele, mint a szentleckebebeli meggondolatlan építővel. Hatalmas épületet akar emelni, tornyot, erős várat, pompás kastélyt, s rom lesz belőle, vagy úgy jár, mint a szentlecke könnyelmű királya, aki balgatagul dicső győzelemről álmodozik, s megalázó békekötés lesz belőle. Van-e szomorúbb látvány, mint az omladozó torony, a gazverte vár, vagy a fejvesztve menekülő megvert sereg? Pedig ez a hangulat-keresztyének sorsa, a meggondolatlan lelkesedés vége. Ezért sem tartja Jézus becsületes dolognak, hogy nagyhangú ígéretek propagandáját állítsa be missziói munkaeszköznek, s tömegszenvédélyek sodrásával verbuváljon követőket. A sokaságot mindig meg akarja rostálni. A mai szentleckeiben is nagy sokaság van körülötte, ezért válik keményre a hangja, figyelmeztetéssé a hívogatása. Ezért beszél a keresztyén ember megszentelődési harcáról.

Mikor Luther a Kis Kátéban a keresztyén ember megszentelődési harcáról beszél, három ellenségről szól, mellyel holtunk napjág kell küzdenünk. Ezek: az ördög, a világ és a testünk. Csoportosítsuk a mai ige mondanivalóját is e köré a három ellenség köré!

1. Az első ellenség, akivel állandóan harcolnunk kell: az ördög.

Ő az ős ellenség, aki az első bűneset óta jogos tulajdonának, a kárhozat gyermekének tekint minden embert, személyes sértésnek tekinti a váltságot, s ezért minden úton, módon meg akarja hiúsítani Isten üdvtervét. Aki meg akar győződni arról, hogy ez így igaz, az csak próbáljon szabadulni a bűneiből, keresse a Krisztushoz való megtérést, és kézzelfogható bizonyítékot kap arról, hogy az ördög nem elv, gondolat, hanem élő, személyes hatalom.

Persze az ördög nem úgy jelenik meg nekünk, ahogyan a naiv képzelet rajzolja: szarvakkal, lógó piros nyelvvel, szőrös testtel, lópatás lábbal. Az ördög álcázva jár. Sokszor bújik emberekbe, s rajtok keresztül indul hadba ellenünk. Néha a legkedvesebb szerettünkön keresztül szól hozzánk. Mikor Jézus először jelenti tanítványainak, hogy Jeruzsálemba kell mennie, s ott halál vár rá, nem a tudatlan Filepen, vagy az árulásra kész Judáson keresztül akarja megakadályozni a keresztet, hanem épp Péteren keresztül. Azon a Péteren keresztül, aki pár perccel előbb lett isteni kijelentés drága antennája, s fogalmazta e világon először az üdvözítő hitvallást: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.” (Máté 16,16). Ez a Péter akarja visszatartani őt a jeruzsálemi úttól. Látszólag a legnemesebb indulat vezérli Pétert. Szereti Jézust, és félti őt. Jézus azonban felismeri Péter szavában a Sátán hangját, s így dorgálja meg őt: „Távozz tőlem Sátán!” (Máté 16,23)

Ezt a magatartást várja az övéitől is. Ezért mondja a mai igében: „Ha valaki Én hozzám jő és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit..., nem lehet az én tanítványom” (26.v.) Nem a szereteteinket kell tehát gyűlölnünk! Az a Jézus, aki a felebaráti szeretetet tanította, életével példázta, ilyet nem követel a tanítványtól. Az elébb említett jelenet után sem gyűlölte Jézus Pétert, hanem továbbra is szerette. A szereteteinkben megszólaló Sátánt kell gyűlölnünk! Irgalmatlanul le kell róla tépni az álcát, még ha a legkedvesebb hozzátartozóm féltő szeretetének képébe öltözik is. Iszonyodnunk kell tőle, s a gyűlölet szenvedélyével kell reagálni azonnal minden kísérletére, mellyel Krisztustól, s az Isten akaratának való engedelmességtől akar eltántorítani minket!

Felhasználhatja azonban az ördög szeretteimet célja érdekében úgy is, hogy egy árva szót sem szólnak. Egyszerűen odaállítja őket közém és Krisztus közé. Ilyenkor nem szócsövei az ördögnek, de sakkfigurái, akik mögött ő van, ő mozgatja őket, hogy fondorlatos csellel vereségbe csaljon. Észre sem veszem, és bálványommá válik az apám, vagy anyám, a feleségem, vagy valamelyik gyermekem, vagy valamelyik testvérem. Azt gondolom, hogy Isten kedve szerint való dolgot cselekszem, mikor olyan nagyon szeretem őt és nem látom, hogy az ördög kedve szerint cselekszem, mert olyan nagyon szeretem, hogy nem tudnék róla lemondani, még az Istennél is jobban szeretem őt. Ilyenkor nincs más mód, mint gyűlölni a Sátánt, s ledönteni az emberbálványt.

Van-e füled a Sátán hangjának megismerésére? Van-e szemed a háttérben bujkáló Sátán felfedezésére? Van-e erőd a Sátán gyűlöletére, még ha a legkedvesebb orcájában, s a legédesebb hangján közeledik is felém?

2. A másik ellenség, akivel állandóan harcolnunk kell: a világ.

Világ alatt a Biblia elsősorban az embervilágot érti. Az embervilágban

nem mindenkinek tetszik az, hogy én Jézust követem. Sőt, a többségnek nem tetszik. Lenéznek; túlzó, rajongó, nem egészen normális embernek tartanak. Ki is gúnyolnak: bolondnak tekintenek és így is kezelnek. Kihaszználják, mint valami élehetetlen jó bolondot, s azután a hátam mögött kacagnak rajtam. Lelkiismeret furdalás nélkül háttérbe tolnak, mert az ilyen együgyűnek az is jó. Olykor azután még ezen is túlmennek. Kitaszítanak maguk közül, mint valami fertőző bélpoklost, s lételemet veszélyeztető nyomás alatt akarnak eltántorítani Krisztusomtól. Ez az a kereszt, amelyről Jézus a 7. versben ezt mondja: „És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és én utánam jő, nem lehet az én tanítványom.” Ezt a keresztet tehát nem méricskélteni kell, nem másokéhoz kell hasonlítani, nem sopánkodni kell fölötte, hanem fel kell venni és hordozni! Vállalni kell, mint olyan valamit, ami úgy hozzátartozik a Krisztus követéséhez, mint az egyenruha a katonáskodáshoz! Aki nem így néz a keresztre, s nem így vállalja, azt a világ elijeszti Krisztus mellől.

Világ alatt a Biblia az anyagi világot is érti. Ennek kísértésére utal az igében a tornyot építő emberről szóló példázat. Az építkezés mindig nagy vállalkozás. Akkor is, ha egy kisember épít magának családi házat, akkor is, ha jómódú valami tornyos kastélyt. Az építkezés nem fér bele a rendes költségvetésbe, az mindig külön áldozatba kerül. Talán meg kell rongyoskodni, talán szűkösebb is lesz addig a falat. Sok mindenre nem kerül, nem is gondolhatunk rá, mert az építkezésre kell a pénz. De megéri!

A keresztyén élet is ilyen nagy vállalkozás. Úgy is mondhatnánk, hogy a mennyei hajlék építése. Lemondás nélkül nem valósítható meg. Sokszor az anyagi boldogulás az ára. Ezért mondja Jézus a 33. versben: „Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” Aki nem vállalja a keresztet és a szegénységet Krisztusért, az nem jut célba.

3. A harmadik ellenség, akivel állandóan harcolnunk kell: a testiünk.

A 26. versben azt mondja Jézus: „Ha valaki Én hozzám jő és meg nem gyűlöli még a maga lelkét is, nem lehet az én tanítványom.” Az a „lélek” szó, ami ebben a versben van, a Biblia nyelvén az énelemet, az életemet jelenti, szóval mindazt, amit a Kis Káté itt a „test” szóban foglal össze. Az énelem élni és érvényesülni akar. Tervei, vágyai vannak, mint a bokréta sapkával, daloló ajakkal hadba induló vezérnek. Hőstettekről, csillogó kitüntetésekéről, ünnepelt hősként való hazatérésről álmodozik. Jézus azonban józanul és hidegen a halál kockázatának vállalásáról és önmegtágadásról beszél. Aki célba akar érni, annak le kell döntenie trónusáról bálványozott énjét és szívvel-lélekkel oda kell magát adnia Krisztus követésére. Nem szabad tekintettel lennie saját

kívánságaira, vágyaira, érdekeire. Míg e testben élek, minden nap újra meg újra meg kell harcolnom. Lehet, hogy ma én győztem, de ha nem vigyázok bizonyos, hogy holnap engem vág földhöz. Keresztyénségemnek önmagam vagyok a legtöbb bajt okozó ellensége.

De hát érdemes-e akkor Krisztust követni, ha ez ennyi harccal jár? Érdemes. Nemcsak az üdvösségért, mely minden harcot megér. Magáért Krisztusért is, aki minden harcot megérdemel tőlünk. Az, aki ezt így vállalja, az két csodát fog megtapasztalni. Az egyik az, hogy a hit csak addig él, amíg harcol. A másik az, hogy a hit mindig csak addig éled, amíg harcol. Mihelyt abbahagyja a harcot, lelohad és elenyészik. Határozottan rombolj le tehát némely dolgot az életedben! A Szentlélek rámutat, hogy mit kell lerombolnod, s mindjárt kínálja is az erőt hozzá.

Jézus el van készülve a szomorú másik lehetőségre is. Vannak félbemaradt keresztyének. Nekik mondja a megízeltlenül sőről szól befejező mondatokat. A félszívú, félbemaradt keresztyén hasznavehetetlen. Semmire sem jó. Még trágyanak sem használható. Akinek van füle a hallásra, hallja! Jer, kövessük Őt teljes szívvel-lélekkel, semmit sem sajnálva attól, aki értünk semmit sem sajnált, hanem mindent odaadott a kereszten! Ámen.